

ДИВИТЪ СВИНЕ

Родопска легенда

Дѣдо хаджи Салихъ, който е ходжа въ едно българо-мохамеданско село, стоеше самъ на беседката до селската джамия. Далечъ въ гората се чуваше голѣмъ шумъ отъ дрънкане на тенекии, биене на тѣпани, олелия, крѣсѣци и викове на хора. Минахъ случайно презъ това село и се отбихъ да запитамъ дѣдо хаджия каква е тая тревога изъ гората. Той ме поздрави вежливо, покани ме да седна до него, поглади си бѣлата брада и съ голѣмо увлѣчение започна да ми разправя:

— Това е, даскале, хайка за прогонване на дивитъ свини, които сж се размножили доста тая година тѣдѣва и взѣха да правятъ пакости на селскитѣ посѣви — изравятъ и ядатъ коренитѣ.

— Че има ли тука диви свини, — запитвамъ го азъ.

— Има ги доста, и знаешъ ли, откъде произхождатъ тѣ? Нѣкога си, когато ние въ Родопитѣ сме били християни, въ всѣки селски дворъ сж грухтели по една-две свини. Но дошло е страшно време, когато турцитѣ сж ни помохамеданили. И по-неже новата ни мохамеданска вѣра не ни позволява да ядемъ свинско месо, то трѣбвало да се избиятъ тия свидни животни. И вмѣсто да сторятъ това людитѣ тогава, тѣ ги натирятъ изъ гората. Вечеръта тѣ си идвали пакъ, а хората все ги пѣдѣли. Най-после тия свини свикнали въ гората, започнали да

бродятъ изъ нея, по-дивѣли и не се върнали вече. Тамъ тѣ се размножили. Изминали се много години отъ тогава. И сега като си спомнятъ тия свини за селото пакъ, тѣ приближаватъ край него и нападатъ посѣвитѣ ни, особено картофитѣ, изравятъ ги и ни правятъ пакости.

Затова днесъ селянитѣ излѣзоха въ гората да ги прогонятъ.

ИВАНЪ Д. МУТАФОВЪ